

Ens preocupa...

EL Grup d'Educadors de Carrer i Treball amb Menors (GREC) és una associació sense afany de lucre dedicada, des de fa vint-i-sis anys, a treballar amb població en dificultat social. Menors desprotegits; adolescents i joves vulnerables; famílies amb escasses capacitats parentals; reclusos i ex-reclusos; malalts mentals; són, entre d'altres, els qui ens han donat les nostres senyes d'identitat. Des del bagatge que ens dona la nostra trajectòria volem compatir la preocupació que tenim davant el panorama, gens encoratjador, de la situació de crisi que patim.

Ens preocupa l'augment considerable de la situacions de vulnerabilitat i desigualtat. La crisi no ha fet més que incrementar les necessitats de les persones i col·lectius vulnerables. Per altra banda, constatarem la minva de recursos i l'esgotament dels sistemes de protecció. Si bé la família continua sent l'espai protector, no podem aventurar fins quan. Són moltes les famílies que estan en el límit. Tot plegat aboca a un deteriorament social que afecta directament als drets com a ciutadans. Aquets són tals si es poden exercir. I avui sabem de la dificultat d'exercir molts drets bàsics, com és ara el dret a l'habitatge i, fins i tot, a una alimentació adequada i suficient. No sabem si tenen raó els qui auguren un creixement econòmic a curt termini. En qualsevol cas, no cal oblidar que ni quan l'economia estava en el millor moment, augmentà el llinard d'igualtat. No tot es resol amb creixement econòmic, si no hi ha redistribució de la riquesa els vulnerables continuaran en la seva feblesa.

Ens preocupa l'escassa atenció a determinades problemàtiques que es repeteixen des de fa molt temps. Només a tall d'exemple: la fallida de l'escolarització. L'absentisme escolar i l'abandonament prematur de l'escola és quelcom que tothom, sense excepció, valora negativament. Hi ha consens a l'hora de considerar que una escolarització problemàtica dificulta l'inserció social del qui la pateix. Dit positivament: una escolarització reeixida, si bé no ho garanteix tot, facilita el futur d'aquells que l'han assolida. Com s'explica, idó, la mancança de recursos per lluitar contra l'absentisme i el fracàs escolar? Qui entén que els escassos programes d'escolarització compartida pengin sempre d'un fil molt prim? Tots ens omplim la boca a l'hora de valorar la prevenció. Però sembla que ho entenem com quelcom màgic i que no cal posar-hi recursos. És vera que en l'actual situació molts recursos van a atendre situacions urgents i de primera necessitat. Ho entenem. Si bé cal mantenir un equilibri per tal de no descuidar les intervencions de caràcter preventiu i comunitari. Un menor que abandona el sistema educatiu abans d'hora, a més de minvar la seva condició de ciutadà, suposarà un cost altíssim en el futur en programes de formació i capacitació professional. Insistim, és només un exemple. En podríem posar molts d'altres en relació a la integració social d'immigrants; acompanyament de malalts mentals sense suport familiar; dones soles amb càrregues familiars; etc.

Ens preocupa també el desconcert de les entitats de l'àmbit social (nosaltres en formem part) i la indecisió i poca determinació de l'Administració. Si, les organitzacions del tercer sector ens trobam en estat de perplexitat. Hem après a fer uns determinats procediments, i ara sembla que ho hem de reprendre tot de bell nou. Els desafiaments es multipliquen: augment i severitat de les necessitats socials; dificultats greus de finançament; incertesa en poder mantenir els llocs de feina; etc. Mentre, tenim la sensació que l'Administració mira cap a un altra banda. Sempre sol tenir bones paraules. Però també la reducció pressupostària generalitzada ens afecta de valent ja que suposa una minva de recursos, quan mai n'hem anat sobrats. I per si això no bastes plana sobre el nostre sector una amenaça en forma de reforma de la llei de les administracions locals. Òbviament aquesta reforma no va dirigida als Serveis Socials, però per la part que ens toca, creiem que tindrà uns efectes indesitjats sobre el sistema de Serveis Socials: allunyament dels esmentats Serveis de l'àmbit municipal, amb la pèrdua de proximitat que això suposarà; minva d'afectius humans preparats i ben formats; etc.

Ens agradaria albirar una millora en aquest panorama preocupant. Però, el jove immigrant que ha acabat el seu contracte laboral i perilla el seu permís de residència, no capta la pregonada millora; tampoc la veu la mare que viu sola amb dos fills petits, i ha de demanar aliments a la Parròquia; el malat mental, sense família i amb crisis recurrents, no percep les millores promeses. Nosaltres tampoc.